

5. Κρυφή χαρ' άστραψε σέ σέ, κάτι καλό 'χει ό
(νοῦς σου.
(Λύτ. 413)
6. Κι έχασα αυτό τό θεϊκό πρόσωπο για πολλή
(ώρα
π' άστραψε γέλιο άθάνατο, παιγνίδι τής χαρᾶς
(του,
στό φῶς τής καλοσύνης του, στό φῶς τής όμωρ-
(φίας του.
(“Απαντ. 231)
7. Τοῦ πόνου έστρέψαν σί πηγές από τό σπιτικό
(μου
έστρωσε' ό νοῦς κι ανέδηκα πάλι στόν έαυτό
(μου.
(Αυτόγ. 125)
- (έστρωσε=έγαλίνευσε, ήρέμησε)
8. Τά θέλω γίώ, νά τά 'χω γίώ, νά τά κρατῶ κλει-
(σιμένα
έδῶ π' αγάπης τρέχουνε θρύσες χαριτωμένες.
(“Απαντ. 247)
9. Φῶς πού πατεί χαρούμενο τόν “Αδῆ και τό
(Χάρο.
(“Απαντ. 235)
- Φυσικά δέν πρόκειται για τό φῶς πού ὄλοι μας
(βλέπουμε.
10. Γλυκιά κι ελεύθερη ψυχή σά νάτανε βγαλμένη,
Κι ύψῶναν μέ χαμόγελο τήν ὄψη τή φθαρμένη.
(“Απαντ. 228)

Στόν τελευταίο στίχο τό χαμόγελο πάνω στή φθαρ-
μένη ὄψη, τόσο παράξενα συνδυασμένα και τά δύο, αποδί-
νει τῶν «ελευθέρων πολιορκημένων» ὄλη τή θεληματική
τους απόφαση νά μείνουν ελεύθεροι. Αυτόσ ὁ στίχος μᾶς
ἀποκαλύπτει ὄλο τό βάθος τής ψυχῆς τους. Τέτοιες ἀλή-
θειες, ὄχι ἐπιστημονικές, ἔχει ἔργο ὁ ποιητής νά μᾶς ἀπο-
καλύψει. Τήν ελευθερία, τήν ὁμορφιά, τό καλό.

“Όπου δέν ἔχουν ὄνομα κι ἔχουν περίσσια κάλλι-

Ἔπίσης ἔργο του εἶναι νά μᾶς δώσει τό ἀληθινό πρό-
σωπο τοῦ κακοῦ, τής ἀσχήμιας κ.ά.

Αὐτά τά λίγα και σκόρπια για τό ἔργο τοῦ Σολω-
μοῦ. «Νά ἀδράξει τήν ἀλήθεια» ἦταν ἡ μοναδική τής ζωῆς
του ἔγνοια. Τό ἔργο του, ἔτσι ὅπως εἶναι ἀνολοκλήρωτο,
πράγματι σοῦ δίνει ἔντονη αὐτή τήν ἐντύπωση.

ΑΡΗΣ ΔΡΟΥΚΟΠΟΥΛΟΣ

1 Δ. Σολωμοῦ, “Απαντα, τ. Β', παράρτημα, σελ. 87,
ἐπιμέλεια Λ. Πολίτη.

2 “Απαντα, τ. Β', παράρτημα, σελ. 73.

3 Ζ. Λορεντζάτου, Μελέτες, σελ. 206.

4 Ἔμμ. Χατζηγιακουμῆ, Νεοελληνικαί πηγαί τοῦ Σο-
λωμοῦ, σελ. 124—178.

5 Ἀκαδημίας, Ἑλλην. Δημοτικά τραγούδια, Α' σελ. 418

6 Ἰ. Παλυᾶ, Προλεγόμενα, 4.

7 Συντμωγραφικά: Αυτόγραφα= Διονυσίου Σολωμοῦ,
Αὐτόγραφα ἔργα, ἔκδ. Ἀριστοτελείου Πανεπ. Θεσ-
σαλονίκης, ἐπιμ. Λ. Πολίτη

“Απαντα= Διον. Σολωμοῦ, “Απαντα, τόμ. Α, ἐπιμ.
Λ. Πολίτη

“ΝΕΟΙ ΟΝΤΕΣ,,

Μ' ΑΡΕΣΕΙ ΝΑ ΣΕ ΘΥΜΑΜΑΙ

Μ' άρέσει νά σε θυμᾶμαι ὄταν ὄλα γλυκαίνουν.
“Όταν μερώνει τό φῶς ὄταν γλυκαίνει ὁ πόνος
ὄταν ὁ ἦχος θυμίζει τήν άνασσα τής γῆς.

Τότε εἶναι νύχτα.

Μ' άρέσει νά σε θυμᾶμαι τή νύχτα

ἔτσι καθῶς κοιτοῦσες τότε

μέσα στ' αὐλάκια στίς σκόρπιες πέτρες

κατ' άπ' τή φωνή τῶν ματιῶν μου,

τό δυνατό κάλεσμα τής φύσης σου. Ολιμμένη.

Μ' άρέσει νά σε θυμᾶμαι ὁμόνος

μόνο με σένα και τῶνειρό σου

ὄταν διάφανη ἔπαιξες γλυκά στό κορμί μου

σάν πρωινή ψιχάλα ἔρωτευμένη.

Ἦσουν τότε λουομένη άνοιξη

γεμάτη κίνηση και ἰριδισμούς τόσο παράξενους

πού δγαίνουν άπ' τήν ύπαρξή σου.

Μ' άρέσει νά θυμᾶμαι τήν ὕγρη φύση σου

ὄπως τότε πού ἔφυγες μόνη. Ἐμοιαζες:

πῶς φεύγει ἡ άνοιξη

μοιραία χωρίς ματιές ἀποχαιρετισμοῦ.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΟΥΛΟΣ

ΠΟΙΗΜΑ

Μιά τρυφεράδα γίνηκαν
τοῦ σπόγγου οἱ τρυπίτσες
κι ἔσδησαν

οἱ πόνοι τῶν στιγμῶν.

Στιγμή - στιγμή καμάρωνες

σέ μῦθο δουτηγμένος

και οἱ παρελάσεις σου

στεριώσανε ποτάμι.

ΠΑΝ. ΚΕΡΑΣΙΔΗΣ

Παν. Χαλοῦλο; ΟΡΦΕΥΣ